

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 358

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 28 mai 2009

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE		DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
859.	— Decret privind supunerea spre ratificare Parlamentului a Acordului de stabilizare și de asociere între Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de o parte, și Bosnia și Herțegovina, pe de altă parte, semnat la Luxemburg la 16 iunie 2008.....	543.	— Decizie privind promovarea temporară a doamnei Comșa Corina-Nicoleta în funcția publică de secretar general adjunct al Ministerului Tineretului și Sportului
865.	— Decret privind acordarea unei grațieri individuale	11	
866.	— Decret privind acordarea unei grațieri individuale	544.	— Decizie privind încetarea, la cerere, a raportului de serviciu al doamnei Pora Zamfira din funcția de inspector guvernamental
867.	— Decret privind acordarea unei grațieri individuale	11	
		545.	— Decizie pentru modificarea Deciziei primului-ministru nr. 432/2009 privind stabilirea atribuțiilor domnului Cupșan-Cătălin Vasile, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului.....
		12	
		546.	— Decizie pentru modificarea Deciziei primului-ministru nr. 417/2009 privind stabilirea atribuțiilor domnului Jecu Nicolae, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului
		12	
		ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
			Hotărârea din 4 noiembrie 2008 în Cauza Savu împotriva României
			13–15
			★
			Rectificări
			16

D E C R E T E
PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind supunerea spre ratificare Parlamentului
a Acordului de stabilizare și de asociere între Comunitățile
Europene și statele membre ale acestora, pe de o parte,
și Bosnia și Herțegovina, pe de altă parte,
semnat la Luxemburg la 16 iunie 2008

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (1) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

la propunerea Guvernului, potrivit Hotărârii nr. E 79 din 22 aprilie 2009,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se supune spre ratificare Parlamentului Acordul de stabilizare și de asociere între Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de o parte, și Bosnia și Herțegovina, pe de altă parte, semnat la Luxemburg la 16 iunie 2008, și se dispune publicarea prezentului decret în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

București, 25 mai 2009.
Nr. 859.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind acordarea unei grațieri individuale

În temeiul art. 94 lit. d) și al art. 100 din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se grațiază domnul Marin Panaite, născut la data de 10 octombrie 1977 în comuna Munteni, județul Galați, fiul lui Neculai și al Gherghinei, pentru pedeapsa de 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat prevăzute de art. 208 alin. (1) și art. 209 alin. (1) lit. a), g) și i) din Codul penal, dispusă prin Sentința penală nr. 539 din 3 iunie 1999 a Judecătoriei Tecuci, rămasă definitivă prin neapelare.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

București, 26 mai 2009.
Nr. 865.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind acordarea unei grațieri individuale**

În temeiul art. 94 lit. d) și al art. 100 din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se grațiază doamna Ciucă (fostă Ciopănoiu) Aritina, născută la data de 2 mai 1971 în comuna Grădiștea, județul Vâlcea, fiica lui Constantin și a Ioanei, pentru restul rămas neexecutat din pedeapsa de 2 ani închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de abandon de familie prevăzute de art. 305 alin. (1) lit. c) din Codul penal, dispusă prin Sentința penală nr. 983/2004 a Judecătoriei Târgu Cărbunești, rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 429A/2004 a Tribunalului Gorj.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU

EMIL BOC

București, 26 mai 2009.

Nr. 866.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind acordarea unei grațieri individuale**

În temeiul art. 94 lit. d) și al art. 100 din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se grațiază doamna Constantin (Mărăcine) Nicoleta, născută la data de 26 martie 1966 în localitatea Cojasca, județul Dâmbovița, fiica lui Gheorghe și a Doinei, pentru pedeapsa de 5 ani și două luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de fals material în înscrisuri oficiale și uz de fals prevăzute de art. 288 și 291 din Codul penal, dispusă prin Sentința penală nr. 11 din 7 martie 2003 a Curții de Apel București, rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 1.489 din 17 martie 2004 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU

EMIL BOC

București, 26 mai 2009.

Nr. 867.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 710

din 6 mai 2009

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici

Cu Adresa nr. 51/1.735 din 25 martie 2009, secretarul general al Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale sesizarea referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, formulată de un număr de 81 de deputați, aparținând grupului parlamentar al Partidului Național Liberal și grupului parlamentar al Uniunii Democrate Maghiare din România, și anume: Cristian Mihai Adomniței, Marin Almăjanu, Teodor Atanasiu, Mihai Banu, Vasile Berci, Dan Bordeianu, Emil Bostan, Viorel-Vasile Buda, Daniel-Stamate Budurescu, Cristian Buican, Cristian-Ion Burlacu, Mihăiță Calimente, Daniel Chițoiu, Tudor-Alexandru Chiuariu, Gheorghe Coroamă, Horia Cristian, Ciprian Minodor Dobre, Cristina Elena Dobre, Victor Paul Dobre, Mihai-Aurel Donțu, Gheorghe Dragomir, George Ionuț Dumitrică, Relu Fenechiu, Gheorghe Gabor, Grațiela Leocadia Gavrilăscu, Andrei Dominic Gereș, Alina-Ștefania Gorghiu, Titi Holban, Pavel Horj, Nicolae Jolța, Mihai Lupu, Dan Mihai Marian, Dan Ilie Morega, Dan-Ștefan Motreanu, Gheorghe-Eugen Nicolăescu, Bogdan Olteanu, Ludovic Orban, Viorel Palașcă, Ionel Palăr, Dan Păsat, Cornel Piepștea, Gabriel Plăiașu, Cristina-Ancuța Pocora, Virgil Pop, Octavian-Marius Popa, Călin Constantin Anton Popescu-Tăriceanu, Neculai Rebenciuc, Ana Adriana Săftoiu, Nini Săpunaru, Adrian George Scutaru, Ionuț-Marian Stroe, Gigel-Sorinel Știrbu, Ion Tabugan, Gheorghe-Mirel Taloș, Ioan Timiș, Adriana Diana Tușa, Claudiu Țaga, Radu Bogdan Țimpău, Ioan Țintean, Florin Țurcanu, Horea-Dorin Uioreanu, Lucia-Ana Varga, Mihai Alexandru Voicu, Antal István, Béres Ștefan Vasile, Derzsi Ákos, Erdei Dolóczki István, Farago Petru, Farkas Anna-Lili, Kelemen Hunor, Kerekes Károly, Korodi Attila, Kötő Iosif, Lakatos Petru, Márton Árpád-Francisc, Máté András-Levente, Olosz Gergely, Pálfi Mózes Zoltán, Pető Csilla-Mária, Seres Dénes și Varga Attila.

Sesizarea a fost formulată în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție, al art. 11 alin. (1) lit. A.a) și al art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 4.783 din 25 martie 2009 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.012A/2009.

Înainte de expunerea motivelor de neconstituționalitate extrinsecă și, respectiv, intrinsecă a legii criticate, autorii sesizării prezintă **situația de fapt** specifică derulării procesului legislativ de adoptare a acesteia, așa cum rezultă din stenogramele ședinței Biroului Permanent al Camerei Deputaților și alte anexe depuse la dosar. Se arată, în acest sens, că propunerea legislativă, inițiată de 2 deputați, a fost adoptată de Senat, în calitate de Cameră de reflecție, în data de 9 martie 2009 și de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, în data de 17 martie 2009. Biroul Permanent al Camerei Deputaților a fost sesizat cu proiectul de lege adoptat de Senat la data de 11 martie 2009. Deși inițiatorii au solicitat adoptarea legii în procedură de urgență, Comitetul liderilor grupurilor parlamentare a respins această cerere, iar Biroul Permanent a stabilit, ca termen de depunere a amendamentelor Comisiei pentru administrație publică, amenajarea teritoriului și echilibrul ecologic, data de 16 martie 2009, iar pentru depunerea raportului, data de 20 martie 2009. Cu toate acestea, ordinea de zi a Camerei Deputaților din ziua de 17 martie 2009 avea înscris, în procedură de urgență, proiectul de lege în cauză.

Raportul Comisiei pentru administrație publică, amenajarea teritoriului și echilibrul ecologic a fost distribuit deputaților în data de 16 martie 2009.

Motivarea sesizării este structurată pe două părți, prima vizând aspecte de ordin procedural, iar a doua aspecte de fond privind neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.

I. Cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă:

1. Autorii obiecției susțin, mai întâi, încălcarea **art. 76 alin. (3)** din Constituție, deoarece procedura adoptării legii criticate nu a respectat prevederile art. 69 alin. (2) din Regulamentul Camerei Deputaților. Contrar acestor dispoziții, potrivit cărora „*Raportul comisiei va fi imprimat și difuzat deputaților cu cel puțin 3 zile înaintea datei stabilite pentru dezbaterea proiectului de lege sau propunerii legislative, în plenul Camerei Deputaților, în cazul proiectelor de lege sau al propunerilor legislative pentru care Camera Deputaților este prima cameră sesizată și cu cel puțin 5 zile în cazul celor pentru care Camera Deputaților este camera decizională*”, propunerea legislativă, însoțită de raportul comisiei, a fost depusă la casetele deputaților în noaptea zilei de 16 spre 17 martie 2009, iar raportul suplimentar al comisiei sesizate în fond a fost întocmit și transmis pe data de 17 martie 2009, ziua adoptării proiectului de lege în cadrul ședinței de plen a Camerei Deputaților. Se mai arată că proiectul de lege nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 69 alin. (3) din Regulamentul Camerei Deputaților pentru adoptarea în procedură de urgență, însă, datorită aplicării intempestive a „procedurii de urgență”, asupra căreia nu au fost sesizate, Comisia pentru muncă și protecție socială și Comisia juridică, de disciplină și imunități nu au trimis, fiecare, până la data adoptării proiectului de lege, avizele necesare solicitate de Biroul Permanent. Se mai arată că Biroul Permanent al Camerei Deputaților a fost sesizat în ziua de 11 martie 2009 asupra inițiativei legislative venite de la Senat și că solicitarea inițiatorilor privind procedura de urgență nu s-a aprobat de către Biroul Permanent.

2. În argumentarea neconstituționalității extrinseci se susține și încălcarea principiului bicameralismului, prevăzut de **art. 61 alin. (2)** din Constituție. În acest sens, se arată că propunerea legislativă a fost adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, însă cu un conținut diferit față de conținutul proiectului inițial de lege, adoptat de Senat în calitate de primă Cameră sesizată. Astfel, Senatul a modificat statutul juridic al conducătorilor serviciilor publice deconcentrate, transformați din funcționari publici în personal angajat în baza unui contract de management, fără a fi luată în discuție desființarea efectivă a unor funcții publice, la nivel central sau local. Camera Deputaților, menținând această modificare, a introdus însă o prevedere ce depășește cu mult sfera de aplicabilitate stabilită de prima Cameră sesizată, dispunând, la art. III alin. (1)–(4), desființarea, de la intrarea în vigoare a legii, a „funcțiilor publice, funcțiilor publice specifice, precum și a posturilor încadrate în regim contractual, care conferă calitatea de ordonator de credite, cu excepția funcțiilor publice cu statut special și a funcției de prefect.” În locul acestora, se înființează, în schimb, „funcția de director coordonator al serviciului public deconcentrat

din cadrul ministerelor și al celorlalte organe ale administrației publice centrale.” Se susține că, practic, unei largi categorii de funcții publice din administrația publică centrală și locală i se substituie o categorie restrânsă, formată exclusiv din coordonatorii serviciilor publice deconcentrate. Apreciază autorii sesizării că norma juridică nou-introdusă are un caracter imprecis, ce poate genera arbitrar în aplicarea legii, conturând un regim juridic ambiguu al funcțiilor nou-înființate; ca atare, respectarea principiului bicameralismului necesita analiza prevederilor nou-introduse și de către Senatul României, Camera de reflecție.

II. Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă:

1. Autorii obiecției susțin că dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici îngrădesc dreptul la muncă, reglementat de **art. 41 alin. (1)** din Constituție, dar și de art. 2, art. 7 și art. 21 pct. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și contravin, totodată, prevederilor Pactului internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, sub aspectul dreptului la muncă și ale Directivei nr. 2000/78/CE privind egalitatea la locul de muncă, acte normative internaționale invocate prin raportare la dispozițiile art. 20 alin. (1) și ale art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală.

Se arată, în acest sens, că desființarea posturilor deținute de funcționari publici, respectiv directori executivi și directori executivi adjuncți, și crearea în locul acestora a unei funcții de demnitate publică, cea de director coordonator și adjuncți ai acestora, constituie o discriminare nepermisă, pe criterii politice, având în vedere că funcționarii publici se subordonează doar legii și nu programelor politice ale partidelor. Consecința practică a aplicării legii criticate este înființarea la nivelul întregii țări a aproape 1000 de posturi de directori coordonatori, dar și retrogradarea a altor aproximativ 1000 de foști directori executivi, șefi ai serviciilor publice deconcentrate. Discriminarea este vădită și operează doar pe criteriul apartenenței directorilor executivi la categoria funcționarilor publici, fiind justificată, potrivit expunerii de motive a inițiativei legislative, de pretinsa imposibilitate de implementare la nivelul județului a politicilor Guvernului, reprezentat prin „organele ierarhic superioare, în speță ministerele și alte organe ale administrației centrale de resort.” Or, art. 16 alin. (1) din Constituție garantează egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, iar combaterea discriminării constituie un principiu al statului de drept și stă la baza acestuia, așa cum se arată în art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală. Legea criticată creează, de asemenea, o incompatibilitate între calitatea de funcționar public și cea de director coordonator al serviciului deconcentrat, deoarece acest din urmă post poate fi ocupat abia după renunțarea la calitatea de funcționar public. Discriminarea invocată conduce, totodată, și la situații anacronice și lipsite de simetrie, deoarece funcția de director coordonator este una de demnitate publică, asimilată celei de secretar de stat, în timp ce prefectul, care conduce serviciile publice deconcentrate la nivelul județului, nu are un asemenea rang. Așadar, se ajunge la situația ca un demnitar al României să fie subordonat direct și nemijlocit unui înalt funcționar public. Având în vedere și prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2009 pentru modificarea și completarea unor acte normative referitoare la organizarea și funcționarea unor structuri din cadrul aparatului de lucru al Guvernului, prin care secretarul general al Guvernului a trecut, din categoria înalților funcționari publici, în cea a demnitarilor, lipsa de consecvență a legiuitorului este evidentă, creând haos și incoerență la nivelul administrației publice.

2. Legea trimisă spre promulgare încalcă, de asemenea, și prevederile **art. 11** din Constituție, în sensul că nu corespunde

exigențelor privind accesibilitatea și previzibilitatea normei juridice, stabilite de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. Și Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006, a constatat caracterul imprecis al unei norme legale și a declarat-o ca fiind neconstituțională. Definiția serviciilor publice deconcentrate, introdusă prin art. 11 din Legea criticată, conține reglementări imprecise, de natură să genereze arbitrarul în procesul de aplicare a legii și să afecteze securitatea raporturilor juridice. Confuzia vizează folosirea noțiunilor de „descentralizare” și „deconcentrare”, serviciile publice deconcentrate fiind identificate prin „toate structurile de la nivelul unităților administrativ-teritoriale, care nu sunt descentralizate administrativ și financiar și sunt subordonate ministerelor și celorlalte organe ale administrației publice centrale din subordinea Guvernului, (...) cu excepția instituției prefectului.” De altfel, mențiunea cu privire la exceptarea instituției prefectului din definiția de mai sus este lipsită de sens, raportul dintre instituția prefectului și serviciile publice deconcentrate fiind stabilit prin art. 123 din Constituție. Tot astfel, serviciile publice deconcentrate sunt distincte de serviciile publice comunitare (de evidență a persoanelor, pentru eliberarea și evidența pașapoartelor etc.), acestea fiind organizate în subordinea consiliilor locale și județene, însă organele de specialitate ale administrației publice centrale asigură coordonarea și controlul activității lor.

3. În opinia autorilor sesizării, legea criticată contravine, totodată, prevederilor **art. 54 alin. (2)** și **art. 120 alin. (1)** din Constituție. În ipoteza legii, care prevede expres eliminarea conducătorilor serviciilor deconcentrate din categoria funcționarilor publici, funcția de „director coordonator al serviciului public deconcentrat” nu este o funcție publică. Însă, coordonarea unui serviciu public deconcentrat, deci a unui serviciu public de interes național la nivelul unităților administrativ-teritoriale, este prin definiție o activitate ce presupune exercitarea unor atribuții și responsabilități în realizarea unor prerogative de putere publică. Prin urmare, legea criticată încredințează persoanei care ocupă funcția de coordonator al celui serviciu public o funcție publică, fără respectarea imperativului de fidelitate stabilit de art. 54 alin. (1) din Constituție, exprimat prin depunerea jurământului. Totodată, răspunderea acestei persoane este una contractuală, și nu legală, așa cum impune textul constituțional invocat.

Art. 120 alin. (1) din Legea fundamentală, care stabilește principiile descentralizării, autonomiei locale și al deconcentrării serviciilor publice ca principii de bază ale administrației publice locale, este, de asemenea, nesocotit, întrucât deconcentrarea unui serviciu public nu presupune preluarea conducerii acestuia de către o persoană privată, serviciul public fiind supus regimului juridic de drept public. Totodată, a susține că activitatea de conducere a unui serviciu public deconcentrat nu este o funcție publică echivalează cu transferul acelei activități din sfera dreptului public în cea a dreptului privat, situație care nu poate fi concepută în cadrul constituțional actual.

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a prezenta punctele lor de vedere.

Guvernul a transmis Curții Constituționale, cu adresa nr. 5/2.399/E.B. din 3 aprilie 2009, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici este neîntemeiată, după cum urmează:

Apreciază că susținerile expuse cu privire la încălcarea art. 76 alin. (3) din Legea fundamentală se referă, de fapt, la

nerespectarea Regulamentului Camerei Deputaților în ceea ce privește adoptarea în procedură de urgență a inițiativelor legislative și în niciun caz la neconstituționalitatea dispozițiilor legii analizate, în raport cu textul invocat din Constituție.

Nu poate fi admisă nici susținerea potrivit căreia legea criticată a fost adoptată cu încălcarea principiului bicameralismului Parlamentului României, consacrat de art. 61 alin. (2) din Constituție. Prin Decizia nr. 1.093/2008, invocată, de altfel, de autorii sesizării, Curtea Constituțională a reținut considerente ce, dimpotrivă, sprijină teza constituționalității legii criticate, sub aspectul procedurii de legiferare utilizate, de vreme ce fiecare dintre cele două Camere ale Parlamentului s-au exprimat cu privire la aceeași inițiativă legislativă, potrivit competențelor constituționale și celor stabilite în regulamentele de organizare și funcționare, iar aceasta a fost supusă spre dezbateră și adoptare în Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională.

Cu privire la pretinsa încălcare a prevederilor art. 41 alin. (1) din Constituție, Guvernul consideră că „dreptul la muncă nu limitează exercitarea acestuia doar în cazurile în care o persoană desfășoară o activitate pe baza unor raporturi de serviciu, ci vizează și acele situații în care aceasta este angajată cu contract individual de muncă, astfel că schimbarea naturii juridice a unui post nu poate fi echivalată cu încălcarea dreptului la muncă.” Este invocată, în sensul celor susținute, Decizia nr. 739/2008, în care Curtea Constituțională a arătat că art. 41 din Legea fundamentală nu interzice stabilirea unor condiții în legătură cu exercitarea dreptului la muncă, atât timp cât orice persoană care dorește să aleagă o profesie sau un loc de muncă este chemată să întrunească condițiile legale. Totodată, condițiile prevăzute de lege se aplică, în egală măsură, tuturor celor vizați de ipoteza normei criticate, astfel că nu se poate susține nici încălcarea principiului nediscriminării, consacrat de art. 2 și 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, după cum nu se poate reține nici critica de neconstituționalitate raportată la art. 21 pct. 2 din aceasta, de vreme ce prevederile legale criticate reglementează un alt statut juridic al postului respectiv decât cel de funcție publică.

Referitor la criticile privind lipsa de simetrie generată de faptul că funcția de director coordonator este una de demnitate publică, asimilată celei de secretar de stat, în timp ce prefectul nu are un asemenea rang, deși, conform Legii nr. 340/2004, acesta conduce serviciile publice deconcentrate la nivel județean, Guvernul precizează că, potrivit propunerii legislative, funcția de director coordonator nu este o funcție de demnitate publică, ci, în conformitate cu dispozițiile art. III alin. (1) și (6) din proiect, un post de natură contractuală exercitat în baza unui contract de management.

Decizia legiuitorului de a desființa o categorie de funcții publice și înlocuirea acesteia cu o alta de altă natură nu încalcă cu nimic dreptul la muncă al unei persoane, respectiv libertatea acesteia de a-și alege profesia, meseria sau ocupația, precum și locul de muncă. În funcție de realitățile relevate de practică, de dificultățile întâlnite în aplicarea dispozițiilor legale, legiuitorul poate să modifice, prin lege organică, cu respectarea dispozițiilor constituționale, statutul funcționarilor publici, argumentând soluțiile alese. Persoanele care ocupă funcțiile desființate vor beneficia de prevederile legale în vigoare care se referă la situația de față, fiind libere să își schimbe locul de muncă, profesia etc., aspecte ce țin de aplicarea legii, atribut al instanței judecătorești și nu al celei de contencios constituțional. De altfel, toate susținerile autorilor sesizării de neconstituționalitate, formulate în sensul argumentării încălcării art. 41 din Constituție, se referă, în fapt, la interpretarea și aplicarea soluțiilor legale propuse și nu la neconstituționalitatea acestora.

Guvernul mai arată, în punctul său de vedere, că dispozițiile art. 54 alin. (2) și ale art. 120 alin. (1) din Constituție, invocate, nu sunt incidente în cauză. Textul art. 54 alin. (2) are în vedere o obligație instituită anumitor categorii de persoane, care exercită funcții publice, precum și militarilor, ceea ce nu exclude de la obligația de fidelitate față de țară ceilalți cetățeni ai României, potrivit alin. (1) al aceluiași articol. Dispozițiile art. 120 dispun asupra principiilor de organizare a administrației publice din unitățile administrativ-teritoriale și nu asupra naturii juridice a funcțiilor prin intermediul cărora se realizează conducerea instituțiilor/autorităților din unitățile administrative teritoriale.

În sfârșit, cu privire la dispozițiile art. II din legea examinată, care stabilesc că sunt servicii publice deconcentrate ale ministerelor și celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, structurile subordonate acestora, de la nivelul unităților administrativ-teritoriale, care nu sunt descentralizate administrativ și financiar, Guvernul apreciază că acestea îndeplinesc cerințele de previzibilitate și accesibilitate specifice noimei juridice.

Președintele Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale, cu adresa nr. 51/1953 din 6 aprilie 2009, punctul său de vedere, în care se arată că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici este constituțională, iar sesizarea de neconstituționalitate ar trebui respinsă, pentru următoarele motive:

Cât privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 76 alin. (3) din Constituție și a art. 69 alin. (2) din Regulamentul Camerei Deputaților, se precizează că, potrivit aprobării date de Biroul Permanent al Camerei Deputaților în ședința sa din 16 martie 2009, proiectul legii criticate pentru neconstituționalitate a fost înscris cu prioritate, în procedură de urgență, pe Ordinea de zi a ședinței Camerei Deputaților din data de 17 martie 2009, dată la care acesta a fost dezbătut și adoptat. Or, în cazul unei proceduri de urgență nu se aplică dispozițiile art. 69 alin. (3) din Regulamentul Camerei Deputaților, astfel că, sub acest aspect, nu se poate susține încălcarea vreunei dispoziții din Constituție.

Referitor la criticile privind nesocotirea principiului bicameralismului prin aceea că prevederile art. III alin. (1)–(4) din legea criticată, nou-introduse de Camera Deputaților, trebuia să fie analizate și de Senat, în calitate de Cameră de reflecție, se arată că, în realitate, aceste texte se regăsesc în propunerea legislativă a celor doi inițiatori ai legii, la pct. 3, și nu pct. III. Din analiza comparată a textului inițiatorilor, a celui adoptat de Senat și a celui adoptat de Camera Deputaților, rezultă că doar Camera Deputaților, în exercitarea dreptului său propriu de a adopta inițiativa legislativă în cauză, s-a conformat deciziilor nr. 472/2008 și nr. 1.093/2008 ale Curții Constituționale, invocate, și astfel a respectat principiul bicameralismului, prevăzut de art. 61 alin. (2) din Constituție.

Președintele Camerei Deputaților consideră că, în argumentarea sesizării, autorii acesteia se limitează doar la a indica prevederile art. 20 alin. (1) și ale art. 41 alin. (1) din Constituție, precum și alte dispoziții din unele instrumente juridice internaționale, fără însă a explica și motivele pentru care acestea au fost încălcate. Apreciază, în plus, că legea criticată nu contravine niciunui dintre aceste texte invocate.

În ceea ce privește pretinsa discriminare pe care o operează legea examinată, motivată de autorii sesizării prin faptul că aceasta prevede desființarea unei funcții publice de funcționar public și crearea, în locul ei, a unei funcții de demnitate publică, se arată că nicio dispoziție din Constituție nu interzice Parlamentului, care este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, să ia astfel de măsuri prin lege. Pe fond, nu se poate pune problema încălcării prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât desființarea unor posturi, prin lege, nu poate echivala cu o discriminare, care ar putea exista în cu totul alte condiții. În plus,

argumentele invocate de autorii sesizării pot fi utilizate doar în procesul de aplicare a legii, și nu în cel de adoptare a sa.

În legătură cu pretinsa încălcare a prevederilor art. 11 din Constituție, prin raportare la „principiul securității juridice”, consacrat într-o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului, se susține că jurisprudența instanței europene de contencios în materia drepturilor omului nu are nicio legătură cu reglementările cuprinse în instrumentele juridice internaționale, hotărârea având caracter obligatoriu în procesul de aplicare a legii și a Constituției. Pe fond, nu se poate vorbi de nerespectarea principiului invocat, atât timp cât nicio reglementare internațională sau europeană nu interzice Parlamentului să ia măsurile prevăzute de legea criticată. În plus, dispozițiile art. III alin. (1)—(4) dispun foarte precis desființarea unor funcții publice și înființarea unor demnități publice, cu consecința aplicării statutului și a răspunderii corespunzătoare funcției sau demnității publice înființate, astfel că nu se poate susține nerespectarea cerințelor de accesibilitate și previzibilitate specifice normelor juridice.

Referitor la prevederile art. 54 alin. (2) din Constituție, invocate, care reglementează îndatorirea de fidelitate față de țară, se arată că legea criticată nu presupune, prin conținutul său, nerespectarea unei asemenea îndatoriri fundamentale. Totodată, în legătură cu invocarea art. 120 alin. (1) din Constituție, se mai susține, pe de o parte, că niciun text al legii criticate nu presupune preluarea conducerii serviciilor publice deconcentrate de către o persoană privată, iar, pe de altă parte, că nicio dispoziție din Legea fundamentală nu interzice ca aceste servicii „să fie conduse doar de funcționari publici și nu de demnitari publici”.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

Potrivit art. 18 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost dezbătută la data de 8 aprilie 2009, pe baza raportului prezentat de judecătorul-raportor și a celorlalte documente aflate la dosar. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 6 mai 2009.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale Președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, documentele privind inițierea și desfășurarea procesului legislativ, raportul întocmit de judecătorul-raportor, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, raportată la prevederile Constituției, precum și dispozițiile din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate.

Obiectul controlului de constituționalitate îl constituie Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt, în ordinea invocării lor, cele ale art. 76 alin. (3) referitoare la adoptarea legilor cu procedură de urgență, art. 61 alin. (2) care consacră principiul bicameralismului, art. 41 alin. (1) potrivit căror dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, art. 20 alin. (1) referitor la principiul interpretării și aplicării dispozițiilor constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte, art. 1 alin. (3) și (5) privind Statul român, art. 16 alin. (1) cu privire la principiul egalității cetățenilor

în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 54 alin. (2) cu referire la cetățenii cărora le sunt încredințate funcții publice, precum și militarilor, care răspund de îndeplinirea cu credință a obligațiilor ce le revin, scop în care depun jurământul cerut de lege, și ale art. 120 alin. (1) care consacră principiile de bază ale administrației publice locale.

De asemenea, sunt invocate Declarația Universală a Drepturilor Omului și, în special, art. 2, art. 7 și art. 21 pct. 2 din aceasta, Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și Directiva 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă.

Examinând obiecția de neconstituționalitate, Curtea urmează a se pronunța, pe de o parte, asupra unor aspecte de ordin procedural ce se constituie în critici de neconstituționalitate extrinsecă, iar, pe de altă parte, asupra criticilor de neconstituționalitate intrinsecă a legii supuse controlului.

I. Cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă:

A. Autorii obiecției susțin încălcarea dispozițiilor art. 76 alin. (3) din Legea fundamentală, potrivit căroră „(...) **Parlamentul poate adopta proiecte de legi sau propuneri legislative cu procedură de urgență, stabilită potrivit regulamentului fiecărei Camere**”, arătând, în acest sens, că, deși Comitetul liderilor grupurilor parlamentare a respins cererea de examinare și adoptare a legii cu procedură de urgență, totuși, atât examinarea proiectului de lege în cadrul comisiei sesizate în fond, cât și dezbaterile în plenul Camerei Deputaților s-au făcut după reguli specifice procedurii de urgență, în loc să se recurgă la procedura regulamentară obișnuită, încălcându-se astfel și art. 69 alin. (2) din Regulamentul Camerei Deputaților.

Față de aceste susțineri, Curtea Constituțională observă, mai întâi, că autorii obiecției de neconstituționalitate nu contestă constituționalitatea prevederilor regulamentare privind procedura de urgență, cuprinse în art. 115—120 din Regulamentul Camerei Deputaților, ci doar modul de aplicare a regulilor acestei proceduri în cadrul procesului legislativ de dezbateră a legii. Or, potrivit art. 146 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Camerelor Parlamentului, controlul exercitat de Curte fiind un control de conformitate cu dispozițiile Legii fundamentale. Dacă, ignorând prevederile art. 146 lit. c) din Constituție și pe cele ale art. 27 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională și-ar extinde competența și asupra actelor de aplicare a regulamentelor, ea nu numai că ar pronunța soluții fără temei constituțional, dar ar încălca astfel și principiul autonomiei regulamentare a Camerei Deputaților, reglementat de art. 64 alin. (1) teza întâi din Legea fundamentală. În virtutea acestui principiu fundamental, aplicarea regulamentului este o atribuție a Camerei Deputaților, așa încât contestațiile deputaților privind actele concrete de aplicare a prevederilor regulamentului sunt de competența exclusivă a Camerei Deputaților, aplicabile, în acest caz, fiind căile și procedurile parlamentare stabilite prin propriul regulament, după cum și desfășurarea procedurii legislative parlamentare depinde hotărâtor de prevederile aceluiași regulament, care, evident, trebuie să concorde cu normele și principiile fundamentale.

Ca atare, competența conferită Curții Constituționale de art. 146 lit. c) din Legea fundamentală nu poate privi decât controlul conformității regulamentelor Parlamentului cu dispozițiile Constituției, control declanșat la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori; **Curtea Constituțională nu este competentă a se**

pronunța și asupra modului de aplicare a regulamentelor.

În sensul celor arătate a statuat Curtea Constituțională în deciziile sale nr. 44/1993, nr. 68/1993, nr. 22/1995 și nr. 98/2005.

Oricum, urmărind fișa referitoare la derularea procesului legislativ de adoptare a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, Curtea observă că, în ședința Biroului Permanent din data de 16 martie 2009, la care au participat și liderii grupurilor parlamentare, discutându-se proiectul ordinii de zi pentru ședința Camerei Deputaților din ziua de marți, 17 martie 2009, s-a aprobat (în sensul că nu au existat obiecții) ca proiectul de lege menționat, care figura la poziția 31 pct. IV, să fie înscris la poziția 3 din cadrul pct. I „Procedură de urgență”. Prin urmare, în ședința Camerei Deputaților din data de 17 martie 2009, președintele Camerei Deputaților a anunțat că proiectul de Lege pentru modificarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, înscris la poziția 3 de pe ordinea de zi, „urmează a fi dezbătut în procedură de urgență”.

Față de cele arătate, Curtea constată că nu pot fi primite criticile de neconstituționalitate extrinsecă ce vizează încălcarea prevederilor art. 76 alin. (3) din Constituție, așa cum acestea au fost formulate de autorii obiecției, și anume prin referire la modul de aplicare a dispozițiilor din Regulamentul Camerei Deputaților privind procedura de urgență.

B. O altă critică de neconstituționalitate extrinsecă a legii se referă la încălcarea principiului constituțional al bicameralismului Parlamentului României, consacrat de **art. 61 alin. (2)** din Constituție.

Din analiza comparată a documentelor privind inițierea și desfășurarea procesului legislativ în cauză, respectiv a propunerii legislative depuse de inițiatori, a formei adoptate de Senat, ca primă Cameră sesizată, și a celei adoptate de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, Curtea constată că sunt deosebiri majore de conținut juridic, modificările și completările adoptate de Camera Deputaților dând o configurație deosebită, semnificativ diferită față de cea a proiectului de lege în forma adoptată de Senat.

Astfel, Legea care face obiectul controlului de constituționalitate provine dintr-o propunere legislativă intitulată „Proiect de lege privind unele măsuri pentru organizarea administrației publice”, inițiată de domnul Petru Călian, deputat aparținând Grupului parlamentar al Partidului Democrat Liberal, și de domnul Mircea Dușa, deputat al Grupului parlamentar al Alianței Politice P.S.D. + P.C. Această propunere legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea unor dispoziții ale Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 340/2004 privind instituția prefectului, republicată. Prin această propunere legislativă se urmărește adoptarea unor măsuri pentru îmbunătățirea cadrului legislativ aplicabil ocupanților funcțiilor de conducere de la nivelul administrației locale, „în sensul delimitării clare a funcțiilor politice”, respectiv „funcțiile de prefect și subprefect, care sunt reprezentanți ai Guvernului în teritoriu și conduc serviciile publice deconcentrate”, de „funcțiile administrative”. În opinia inițiatorilor acestei propuneri legislative parlamentare, „separarea celor două categorii de funcționari ar contribui la o mai bună funcționare a instituțiilor statului, în această perioadă complexă din punct de vedere economic și social”. În esență, prin această propunere legislativă se preconizează trecerea funcțiilor de prefect și subprefect din categoria funcțiilor corespunzătoare înalților funcționari publici în categoria funcțiilor de demnitate publică, numiți de Guvern pentru un mandat de 4 ani. Se mai urmărește modificarea reglementărilor referitoare la conducătorii organelor de specialitate ale administrației publice centrale și ai serviciilor deconcentrate.

În conformitate cu dispozițiile art. 75 alin. (1) din Constituție, propunerea legislativă a fost înregistrată la Senat la 16 februarie 2009, în calitate de primă Cameră sesizată, fiind adoptată în ședința din 9 martie 2009, cu respectarea art. 76 alin. (1) din Legea fundamentală, ca **proiect de Lege pentru modificarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici. Senatul a eliminat din propunerea legislativă cu care a fost sesizat toate dispozițiile referitoare la modificarea Legii nr. 340/2004 privind instituția prefectului și, de asemenea, a eliminat, respectiv a modificat o serie de dispoziții referitoare la categoria înalților funcționari publici și la categoria funcționarilor publici de conducere.**

Proiectul de lege a fost transmis în data de 10 martie 2009 Camerei Deputaților, în calitate de Cameră decizională, spre dezbateri și adoptare, conform art. 75 alin. (1) și (3) din Constituție. În ședința din 17 martie 2009, Camera Deputaților a adoptat Legea pentru modificarea și **completarea** Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

Față de forma adoptată de Senat, ca primă Cameră sesizată, Legea adoptată de Camera Deputaților conține o serie de **modificări și completări esențiale**, cum ar fi:

— desființarea funcțiilor publice, funcțiilor publice specifice, precum și a posturilor încadrate în regim contractual, care conferă calitatea de ordonator de credite, cu excepția funcțiilor publice cu statut special și a funcțiilor publice de prefect — art. III alin. (1) și (2); în locul primelor funcții se înființează funcția de director coordonator al serviciului public deconcentrat — art. III alin. (4);

— funcțiile care conferă calitatea de conducător al organelor de specialitate ale administrației publice centrale se stabilesc ca funcții de demnitate publică, asimilate celor de secretar de stat; adjuncții acestora sunt asimilați cu funcțiile de subsecretar de stat — art. III alin. (3);

— stabilirea unor autorități diferite cărora le revine competența să aprobe modelul-cadru al contractului de management: „prin hotărâre a Guvernului”, în varianta Senatului, respectiv prin „actul administrativ al persoanei care are competența legală de numire”, în varianta Camerei Deputaților;

— introducerea alin. 9 și 10 la art. III.

Potrivit art. 61 din Constituția României, Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, iar structura sa este bicamerală, fiind alcătuit din Camera Deputaților și Senat. Principiul bicameralismului, astfel consacrat, se reflectă însă nu numai în dualismul instituțional în cadrul Parlamentului, ci și în cel funcțional, deoarece art. 75 din Legea fundamentală stabilește competențe de legiferare potrivit cărora fiecare dintre cele două Camere are, în cazurile expres definite, fie calitatea de primă Cameră sesizată, fie de Cameră decizională. Totodată, ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ suprem al poporului român și de unicitatea sa ca autoritate legiuitoare a țării, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră, fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Cameră. Art. 75 din Legea fundamentală a introdus, după revizuirea și republicarea acesteia în octombrie 2003, soluția obligativității sesizării, în anumite materii, ca primă Cameră, de reflecție, a Senatului, sau, după caz, a Camerei Deputaților și, pe cale de consecință, reglementarea rolului de Cameră decizională, pentru anumite materii, a Senatului și, pentru alte materii, a Camerei Deputaților, tocmai pentru a nu a exclude o Cameră sau alta din mecanismul legiferării.

Totodată, alin. (4) și (5) ale art. 75 din Constituție prevăd modul de rezolvare a posibilelor „conflicte de competență” între

prima Cameră sesizată și Camera decizională, dar **nu există un text în Constituție care să permită Camerei decizionale să se îndepărteze de la „limitele sesizării” date de soluția adoptată de către prima Cameră sesizată.**

Așa cum s-a arătat deja, diferențele de conținut juridic dintre forma proiectului de lege adoptat de Senat, ca primă Cameră sesizată, și a legii adoptate de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, sunt de natură să încalce principiul bicameralismului, în sensul că forma finală a legii, în redactarea adoptată de Camera decizională, se îndepărtează în mod substanțial de forma adoptată de Camera de reflecție, ceea ce echivalează practic cu excluderea acesteia din urmă de la procesul de legiferare. Or, **legea trebuie să fie rezultanta manifestării de voință concordante a ambelor Camere ale Parlamentului.**

În jurisprudența sa în materie, de pildă Decizia nr. 472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008, Curtea Constituțională, luând în considerare normele și principiile fundamentale mai sus menționate, a statuat că „dezbateră parlamentară a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului nostru bicameral”. Este adevărat — așa cum a reținut Curtea cu alt prilej (Decizia nr. 1.093 din 15 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 710 din 20 octombrie 2008) — că în dezbateră de inițiative legislative, Camerele au un drept propriu de decizie asupra acesteia, dar principiul bicameralismului nu poate fi respectat decât atât timp cât ambele Camere ale Parlamentului au dezbătut și s-au exprimat cu privire la același conținut și la aceeași formă ale inițiativei legislative.

Față de cele menționate, Curtea constată că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici **este neconstituțională, sub aspectul încălcării principiului constituțional al bicameralismului Parlamentului României, consacrat de art. 61 din Legea fundamentală.**

II. Având în vedere cele arătate, Curtea consideră că examinarea criticilor de neconstituționalitate intrinsecă a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici a rămas fără obiect, de vreme ce procedura formală de adoptare a legii constituie un aspect prealabil și preliminar în analiza constituționalității reglementărilor unei legi înainte de promulgare.

III. În continuare, Curtea nu poate să nu observe, **în calitatea sa de garant al supremației Constituției, așa cum statuează art. 142 alin. (1) din Legea fundamentală**, că în procesul de legiferare în cauză au existat unele deficiențe care au tangență cu unele prevederi ale Constituției și care ar fi putut fi evitate printr-o atenție sporită în examinarea proiectului de lege, atât în cadrul comisiilor permanente, cât și în cadrul plenului Camerei Deputaților.

1. Astfel, art. 111 din Constituție, intitulat „*Informarea Parlamentului*”, prevede la alin. (1) teza finală: „(...) *În cazul în care o inițiativă legislativă implică modificarea prevederilor bugetului de stat sau a bugetului asigurărilor sociale de stat, solicitarea informării este obligatorie.*”

Așa fiind, Camera Deputaților — Comisia pentru administrație publică, amenajarea teritoriului și echilibru ecologic —, sesizată în fond, avea obligația să constate că reglementările supuse examinării impun modificarea prevederilor bugetului de stat și, conformându-se dispozițiilor art. 92 alin. (4) și (6) din Regulamentul Camerei Deputaților, să solicite o informare din partea Guvernului, în condițiile art. 111 din Constituția României.

— Art. 92. — „*Procedura legislativă*” din Regulamentul Camerei Deputaților:

„(4) *În cazul propunerilor legislative depuse în condițiile alin. (1), care implică modificarea prevederilor bugetului de stat sau ale bugetului asigurărilor sociale de stat, președintele Camerei Deputaților va solicita în mod obligatoriu o informare din partea Guvernului, în condițiile art. 111 din Constituția României, republicată, în același termen de 15 zile. (...)*

(6) *Dacă în cursul dezbaterii, în comisia sesizată în fond apar amendamente care impun modificarea prevederilor bugetului de stat sau ale bugetului asigurărilor sociale de stat, președintele comisiei va solicita în mod obligatoriu o informare din partea Guvernului, în condițiile art. 111 din Constituția României, republicată, într-un termen care să se încadreze în termenul de predare al raportului.*”

2. Pe aceeași linie, trebuia observat dacă, prin obiectul său de reglementare, proiectul de lege este concordant cu Programul de guvernare acceptat de Parlament, potrivit art. 102 alin. (1) din Constituție, care prevede că: „*Guvernul, potrivit programului său de guvernare acceptat de Parlament, asigură realizarea politicii interne și externe a țării și exercită conducerea generală a administrației publice.*”

3. Art. 79 din Constituție, reglementând instituția Consiliului Legislativ, prevede, la alin. (1), următoarele: „(1) *Consiliul Legislativ este organ consultativ de specialitate al Parlamentului, care avizează proiectele de acte normative în vederea sistematizării, unificării și coordonării întregii legislații.*”

Totodată, potrivit art. 99 alin. (7) din Regulamentul Camerei Deputaților, „*Președintele comisiei sesizate în fond poate solicita punctul de vedere al Consiliului Legislativ cu privire la unele amendamente, punct de vedere care va fi trimis în termenul stabilit de comisie.*”

Este de observat, așadar, că avizul dat de Consiliul Legislativ se referea la propunerea legislativă privind unele măsuri pentru organizarea administrației publice și că proiectul de lege adoptat de Senat a căpătat o formă deosebită de cea avizată inițial de Consiliu. În această situație, era de apreciat dacă nu ar fi fost cazul ca pentru amendamentele formulate în cadrul comisiei să se fi solicitat punctul de vedere al Consiliului Legislativ, având suportul constituțional în art. 79 alin. (1) din Legea fundamentală și cel regulamentar în art. 99 alin. (7) din Regulamentul Camerei Deputaților.

4. În ceea ce privește cuprinsul expunerii de motive — instrumentul de prezentare și motivare, avem în vedere prevederile art. 74 alin. (4) din Constituție, potrivit cărora „*Deputații, senatorii și cetățenii care exercită dreptul la inițiativă legislativă pot prezenta propuneri legislative numai în forma cerută pentru proiectele de legi*”, ale art. 29—31 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative (referitoare la motivarea proiectelor de acte normative, sub aspectul instrumentelor de prezentare și motivare, precum și al cuprinsului și redactării motivării) și, desigur, ale art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, conform căreia „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”.

Analizând expunerea de motive ce însoțește propunerea legislativă, Curtea constată că aceasta este extrem de sumară, cuprinzând numai câteva mențiuni generice. În expunerea de motive nu se regăsește motivarea asupra niciuneia dintre soluțiile preconizate, ceea ce este contrar prevederilor constituționale și legale mai sus indicate.

IV. În final, Curtea observă că legea examinată, prin modul deficitar de redactare, nu corespunde exigențelor de tehnică legislativă specifice normelor juridice, așa cum prevede Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Din acest punct de vedere dispozițiile art. III sunt elocvente. Or, referitor la aceste cerințe, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, în mod constant, că „o normă este «previzibilă» numai atunci când este

redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane — care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate — să își corecteze conduita” (cazul *Rotaru împotriva României*, 2000), iar „cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un

caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă” (cazul *Sunday Times împotriva Regatului Unit*, 1979).

În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) și ale art. 147 alin. (2) și (4) din Constituție, precum și al prevederilor art. 11 alin. (1) lit. A.a), ale art. 15 și ale art. 18 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici este neconstituțională, sub aspectul încălcării principiului constituțional al bicameralismului Parlamentului României, consacrat de art. 61 din Legea fundamentală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și primului-ministru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterile au avut loc la datele de 8 aprilie 2009 și 6 mai 2009 și la acestea au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán, Tudorel Toader și Augustin Zegrean, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 214/2009

privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată situate pe amplasamentul lucrării de utilitate publică „Varianta de ocolire a municipiului Arad” km 0+000 — km 12+000, județul Arad

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 4 alin. (1) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Articolul 3 din Hotărârea Guvernului nr. 214/2009 privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată situate pe amplasamentul lucrării de utilitate publică „Varianta de ocolire a municipiului Arad” km 0+000 — km 12+000, județul Arad, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 12 martie 2009, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Se aprobă ca justă despăgubire pentru imobilele ce constituie amplasamentul pentru lucrarea de utilitate publică prevăzută la art. 1 suma globală estimată de 134.954 mii lei alocată de la bugetul de stat, aprobat potrivit legii, prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, titlul „Proiecte cu finanțare din fonduri externe nerambursabile postaderare”, în conformitate cu dispozițiile Legii bugetului de stat pe anul 2009, nr. 18/2009, cu modificările și completările ulterioare.”

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Radu Mircea Berceanu
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Pogea

București, 20 mai 2009.
Nr. 624.

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind promovarea temporară
a doamnei Comșa Corina-Nicoleta în funcția publică
de secretar general adjunct al Ministerului Tineretului
și Sportului**

Având în vedere Avizul favorabil nr. 1.893.919 din 22 mai 2009 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, pentru exercitarea de către doamna Comșa Corina-Nicoleta, cu caracter temporar, a funcției publice de secretar general adjunct al Ministerului Tineretului și Sportului,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 92 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Comșa Corina-Nicoleta se promovează temporar în funcția publică de secretar general adjunct al Ministerului Tineretului și Sportului.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOCContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 27 mai 2009.

Nr. 543.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind încetarea, la cerere, a raportului de serviciu al doamnei
Pora Zamfira din funcția de inspector guvernamental**

Având în vedere Cererea înregistrată sub nr. 17/6.145 din 20 mai 2009, prin care doamna Pora Zamfira solicită încetarea raportului de serviciu,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 97 lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează, la cerere, raportul de serviciu al doamnei Pora Zamfira din funcția de inspector guvernamental.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOCContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 27 mai 2009.

Nr. 544.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIMUL - MINISTRU

DECIZIE

pentru modificarea Deciziei primului-ministru nr. 432/2009 privind stabilirea atribuțiilor domnului Cupșan-Cătălin Vasile, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Articolul unic din Decizia primului-ministru nr. 432/2009 privind stabilirea atribuțiilor domnului Cupșan-Cătălin Vasile, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 1 aprilie 2009, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Cupșan-Cătălin Vasile, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, este desemnat să îndeplinească, la nivelul județului Vaslui, atribuții ce intră în sfera de competență a Ministerului Transporturilor și Infrastructurii. Fișa de descriere a atribuțiilor

și responsabilităților și a modului de raportare a activității desfășurate se stabilește prin ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii. Plata drepturilor salariale ale inspectorului guvernamental și a celorlalte drepturi aferente se realizează de Secretariatul General al Guvernului, în condițiile legii, pe bază de pontaj și raport bilunar de urmărire a indicatorilor punctuali ai activității pe care o desfășoară în teritoriu, aprobat de ordonatorul de credite și/sau de reprezentantul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii la nivelul județului unde își desfășoară activitatea. Evaluarea anuală se realizează, în condițiile legii, pe baza raportărilor realizate în urma activității desfășurate.”

PRIM-MINISTRU

EMIL BOC

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 27 mai 2009.
Nr. 545.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIMUL - MINISTRU

DECIZIE

pentru modificarea Deciziei primului-ministru nr. 417/2009 privind stabilirea atribuțiilor domnului Jecu Nicolae, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Articolul unic din Decizia primului-ministru nr. 417/2009 privind stabilirea atribuțiilor domnului Jecu Nicolae, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 31 martie 2009, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Jecu Nicolae, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, este desemnat să îndeplinească, la nivelul județului Ilfov, atribuții ce intră în sfera de competență a Ministerului Mediului. Fișa de descriere

a atribuțiilor și responsabilităților și a modului de raportare a activității desfășurate se stabilește prin ordin al ministrului mediului. Plata drepturilor salariale ale inspectorului guvernamental și a celorlalte drepturi aferente se realizează de Secretariatul General al Guvernului, în condițiile legii, pe bază de pontaj și raport bilunar de urmărire a indicatorilor punctuali ai activității pe care o desfășoară în teritoriu, aprobat de ordonatorul de credite și/sau de reprezentantul Ministerului Mediului la nivelul județului unde își desfășoară activitatea. Evaluarea anuală se realizează, în condițiile legii, pe baza raportărilor realizate în urma activității desfășurate.”

PRIM-MINISTRU

EMIL BOC

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 27 mai 2009.
Nr. 546.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA

din 4 noiembrie 2008

în Cauza Savu împotriva României

(Cererea nr. 19.982/04)

În cauza Savu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Elisabet Fura-Sandström, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Alvin Gyulumyan, Egbert Myjer, Luis López Guerra, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

deupă ce a deliberat în camera de consiliu la data de 14 octombrie 2008,
pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 19.982/04) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Paul Savu (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 4 mai 2004 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La data de 9 mai 2006, președintele Secției a treia a decis să comunice cererea Guvernului. De asemenea, astfel cum prevede art. 29 § 3 din Convenție, s-a hotărât să fie analizate în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamantul s-a născut în anul 1940 și locuiește în Călărași.

A. Recursul în anulare împotriva hotărârii definitive din 6 iunie 2002 care îi atribuie reclamantului un teren în suprafață de 293 m²

5. Prin Hotărârea definitivă din 3 iunie 1996, Judecătoria Călărași a respins în parte acțiunea introdusă la data de 6 iunie 1994 de către S.P., unul dintre cei 7 frați ai reclamantului, împotriva mamei lor. Instanța a statuat într-adevăr că S.P. nu avea dreptul decât la o suprafață de 1.000 m² din terenul de circa 1.293 m² pe care îl revendicase, teren care fusese cumpărat de părinții săi în anul 1957 și naționalizat de autorități în anii 1960.

6. În urma decesului mamei, prin Sentința din 6 noiembrie 2001, după ce a procedat la administrarea unei expertize imobiliare, Judecătoria Călărași a admis acțiunea în partaj succesoral introdusă de reclamant împotriva celor 7 frați ai săi și i-a atribuit un teren în suprafață de 293 m², care reprezenta restul terenului de 1.293 m² menționat mai sus și constituia masa succesorală. În același timp, instanța a stabilit în sarcina sa plata unei sulte în valoare de 5.143.175 lei românești (*ROL*) în favoarea fiecăruia dintre frații săi și i-a acordat o sumă cu titlu de cheltuieli de judecată.

7. Atât apelul, cât și recursul lui S.P. împotriva sentinței menționate mai sus au fost respinse ca neîntemeiate, primul prin Decizia din 5 martie 2002 a Tribunalului Călărași, iar al doilea prin Decizia din 6 iunie 2002 a Curții de Apel București. Ca răspuns la argumentele lui S.P., care susținea că are un drept exclusiv de proprietate asupra parcelei de 293 m² și că aceasta nu făcuse obiectul unei cereri a mamei sale întemeiate pe Legea fondului funciar nr. 18/1991 (*Legea nr. 18/1991*), Curtea de Apel București a statuat că S.P. nu își dovedise dreptul asupra parcelei de 293 m². De asemenea, instanța a statuat că, în

temeiul contractului de vânzare-cumpărare din anul 1957 și al retrocedării de către autorități întemeiate pe Legea nr. 18/1991, această parcelă făcea parte din masa succesorală.

8. La data de 7 august 2003, reclamantul a intrat în posesia terenului în suprafață de 293 m² și a plătit sultele datorate, în executarea Sentinței definitive din 6 noiembrie 2001 menționate mai sus.

9. În urma unui recurs în anulare formulat de procurorul general al României în temeiul art. 330 alin. 2 din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție, prin Decizia din 31 martie 2004, a casat deciziile menționate mai sus și, pe fond, a respins acțiunea în partaj succesoral ca neîntemeiată. Instanța supremă a statuat că parcela în suprafață de 293 m² aflată în litigiu fusese naționalizată de stat în același timp cu cea în suprafață de 1.000 m², că nu exista nicio dovadă care să ateste reconstituirea dreptului de proprietate al mamei reclamantului asupra terenului în suprafață de 293 m² în temeiul Legii nr. 18/1991 și că, făcând parte din patrimoniul administrației locale, parcela în litigiu nu trebuia să fie inclusă în masa succesorală de partajat.

B. Procedura în anularea vânzării de către reclamant a terenului în suprafață de 293 m²

10. La data de 26 aprilie 2004, reclamantul a încheiat un contract de vânzare-cumpărare în formă autentică cu fiul său, S.PI., contract prin care acesta cumpăra un teren în suprafață de 400 m² din care făcea parte parcela de 293 m² menționată mai sus. S.PI. a intrat în posesia terenului.

11. La data de 9 februarie 2005, invocând Hotărârea din data de 31 martie 2004 pronunțată în recursul în anulare, S.P. a sesizat instanțele interne cu o acțiune îndreptată împotriva fraților săi, inclusiv a reclamantului, și împotriva lui S.PI. Această acțiune avea ca obiect anularea contractului de vânzare-cumpărare din 26 aprilie 2004 și restabilirea situației dinaintea executării Sentinței din 6 noiembrie 2001.

12. Prin Decizia definitivă din data de 27 mai 2008, Curtea de Apel București a admis parțial acțiunea lui S.P. Aceasta a statuat că acel contract de vânzare-cumpărare din 26 aprilie 2004 era lovit de nulitate absolută în ceea ce privește parcela în suprafață de 293 m² pentru cauză ilicită și falsă, reclamantul nemaifiind proprietarul parcelei în momentul vânzării, că S.PI. trebuia evacuat de pe parcela respectivă și că reclamantului trebuia să îi fie restituite sumele pe care le plătitese cu titlu de sultă la data de 7 august 2003. Instanța a respins cererea de partaj al terenului în suprafață de 1.293 m² ca inadmisibilă, Decizia din 31 martie 2004 a Curții Supreme de Justiție dobândind autoritate de lucru judecat.

II. Dreptul intern pertinent

13. Prevederile legale relevante, în vigoare la data evenimentelor, sunt descrise în Hotărârea SC

Maşinexportimport Industrial Group SA împotriva României (nr. 22.687/03, § 22, 1 decembrie 2005).

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1

14. Reclamantul susține, în esență, că anularea Deciziei definitive din data de 6 iunie 2002 de către Curtea Supremă de Justiție în urma unui recurs în anulare formulat de procurorul general a încălcat principiul securității raporturilor juridice și dreptul său la respectarea bunurilor. El invocă art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevăd următoarele, în părțile lor relevante în speță:

ARTICOLUL 6 § 1

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță (...), care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...)”

ARTICOLUL 1

din Protocolul nr. 1

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

15. Guvernul contestă această teză.

A. Asupra admisibilității

16. În observațiile sale din 25 septembrie 2006, Guvernul invocă pierderea calității de victimă de către reclamant din cauza vânzării parcelei litigioase în suprafață de 293 m² către fiul său, S.Pl., prin contractul de vânzare-cumpărare din 26 aprilie 2004. Cu toate acestea, Guvernul precizează că va renunța la excepția ridicată dacă, la finalul procedurii în anulare introduse de S.P. (paragraful 12 de mai sus), contractul de vânzare-cumpărare menționat mai sus va fi anulat.

17. Curtea observă încă de la început că procedura menționată de Guvern s-a finalizat prin Decizia definitivă din 27 mai 2008, pronunțată de Curtea de Apel București, care a constatat nulitatea absolută a contractului de vânzare-cumpărare menționat mai sus. Ținând cont de această constatare și de poziția Guvernului, Curtea consideră că nu există niciun motiv pentru a continua, din oficiu, analiza excepției invocate.

18. Pe de altă parte, Curtea constată că cererea nu este vădit neîntemeiată în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De asemenea, constată că cererea nu este afectată de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, aceasta trebuie declarată admisibilă.

B. Asupra fondului

19. În ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din Convenție, recunoscând că dreptul la un proces echitabil implică, în același timp, și respectarea principiului securității raporturilor juridice și că instanța europeană a sancționat deja reanalizarea de către Curtea Supremă de Justiție a unei hotărâri definitive în urma unui recurs în anulare (*Brumărescu împotriva României*, [MC], nr. 28.342/95, CEDO 1999-VII), Guvernul subliniază că această cale de atac a fost eliminată din Codul de procedură civilă.

În ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1, Guvernul consideră că, în măsura în care Curtea Supremă de Justiție a constatat în Decizia sa din

31 martie 2004 că nu existau dovezi care să ateste că parcela în suprafață de 293 m² trebuia inclusă în masa succesorală care trebuia partajată, ingerința în dreptul de proprietate al reclamantului asupra acestei parcele era legală și proporțională.

20. Reclamantul contestă argumentele Guvernului.

21. Curtea a analizat în mai multe ocazii cauze care ridicau probleme similare cu cele din speța de față, în care a constatat încălcarea art. 6 § 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1, din cauza rejudecării soluției date în mod definitiv unui litigiu și a privării reclamantilor de bunurile de care beneficiau la finalul procedurii, ca urmare a unui recurs în anulare (a se vedea, printre altele, *Brumărescu*, citată anterior, paragrafele 61, 77 și 80, *SC Maşinexportimport Industrial Group SA*, citată anterior, paragrafele 32 și 46—47, și *Piața Bazar Dorobanți SRL împotriva României*, nr. 37.513/03, paragrafele 23 și 33, 4 octombrie 2007).

22. Analizând cauza de față, Curtea consideră că Guvernul nu a oferit niciun fapt sau argument convingător care să poată duce la o altă concluzie. În mod special, aceasta constată că, fiind sesizată de procurorul general, Curtea Supremă de Justiție a reanalizat cauza și a anulat, prin Decizia din 31 martie 2004, Decizia definitivă din 6 iunie 2002 a Curții de Apel București, care statuase că parcela în suprafață de 293 m² trebuia inclusă în masa succesorală care urma să fie partajată între reclamant și frații săi și că se impunea ca aceasta să fie atribuită primului, în schimbul unei sulțe.

23. Având în vedere cele de mai sus și ținând cont de elementele aflate la dosar, Curtea constată că anularea de către Curtea Supremă de Justiție a Deciziei definitive din 6 iunie 2002 a încălcat principiul securității raporturilor juridice, încălcând reclamantului dreptul său la un proces echitabil și dreptul la respectarea bunurilor sale.

24. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1.

II. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

25. Conform art. 41 din Convenție,

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

A. Prejudiciu

26. După ce a solicitat la data de 17 noiembrie 2006 suma de 18.000 euro (*EUR*) pentru daunele materiale și suma de 16.000 *EUR* pentru daunele morale, reclamantul a precizat că ar trebui luată în considerare cererea sa de reparație echitabilă din 23 noiembrie 2006. În această scrisoare el solicită, în esență, reconstituirea dreptului său de proprietate asupra terenului în suprafață de 1.293 m², inclusiv asupra parcelei în litigiu în suprafață de 293 m², și recunoașterea valabilității contractului de vânzare-cumpărare pe care l-a încheiat la data de 26 aprilie 2004 cu S.Pl. Pe de altă parte, el solicită suma de 70.000 *EUR* cu titlu de daune materiale pentru lipsa de folosință a parcelei menționate mai sus și suma de 70.000 *EUR* pentru daune morale.

27. Guvernul consideră că cererea reclamantului referitoare la daunele materiale trebuie respinsă și că suma solicitată cu titlu de daune morale este excesivă, având în vedere jurisprudența Curții.

28. Curtea reamintește jurisprudența sa bine stabilită, conform căreia o hotărâre care constată o încălcare atrage pentru statul pârât obligația juridică față de Convenție de a pune capăt încălcării și de a îi înlătura consecințele astfel încât să restabilească, pe cât posibil, situația anterioară acesteia. Statele contractante sunt, în principiu, libere să aleagă mijloacele pe care le vor folosi pentru a se conforma unei hotărâri de

încălcare, pronunțate într-o cauză în care ele au fost parte. Dacă tipul încălcării permite *restitutio in integrum*, este de datoria statului pârât să o efectueze. Dacă, în schimb, dreptul național nu permite sau permite doar o înlăturare parțială a consecințelor încălcării, art. 41 abilitază Curtea să îi acorde părții lezate, dacă este cazul, reparația pe care o consideră adecvată [*Brumărescu împotriva României* (reparație echitabilă) [MC], nr. 28.342/95, § 21, CEDO 2001-I].

29. Curtea consideră că, în speță, singurul fundament care trebuie reținut pentru acordarea unei reparații echitabile constă în constatarea încălcării art. 6 § 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1 din cauza anulării, la 31 martie 2004, a Deciziei definitive din 6 iunie 2002 a Curții de Apel București. Această decizie partajase masa succesorală după decesul mamei reclamantului și îi atribuisese acestuia parcela în suprafață de 293 m², dispunând, în același timp, în sarcina sa, plata unei sulțe în valoare de 5.143.175 ROL în favoarea fiecăruia dintre frații săi.

30. Curtea consideră încă de la început că cererea referitoare la prejudiciul pretins din cauza lipsei de folosință a parcelei în suprafață de 293 m² nu a fost deloc susținută și că nu există nicio legătură de cauzalitate între încălcările constatate și cererile de alte daune materiale decât cea referitoare la atribuirea în proprietate a parcelei în suprafață de 293 m² menționată mai sus. Așadar, aceste cereri trebuie respinse [*Dragne și alții împotriva României* (reparație echitabilă), nr. 78.047/01, § 18, 16 noiembrie 2006]. În schimb, făcând trimitere la Decizia definitivă din 6 iunie 2002, Curtea apreciază că este de datoria autorităților să ia măsurile necesare pentru a îl repune pe reclamant într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 6 § 1 din Convenție și ale art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate prin pronunțarea de către Curtea Supremă de Justiție a deciziei pronunțate în recursul în anulare.

31. Pe de altă parte, Curtea consideră că anularea Deciziei definitive din 6 iunie 2002 de către Curtea Supremă de Justiție a determinat o încălcare gravă a drepturilor reclamantului la un proces echitabil, conform cu principiul securității raporturilor juridice și cu respectarea bunurilor sale, încălcare ce constituie

sursa unui prejudiciu moral. Ținând cont de totalitatea elementelor aflate în posesia sa și statuând în echitate, astfel cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea îi alocă reclamantului suma de 3.000 EUR cu titlu de daune morale.

B. Cheltuieli de judecată

32. Reclamantul solicită și suma de 30.000 EUR pentru cheltuielile de judecată angajate în fața instanțelor interne în diferitele proceduri ce s-au desfășurat în perioada 1994—2008 cu privire la terenul în suprafață de 1.293 m² și pentru cele angajate în fața Curții (fotocopii, traduceri, taxe poștale etc.). El prezintă chitanțe de plată a onorariilor avocaților săi, printre care și cele legate de procedura de recurs în anulare în fața Curții Supreme de Justiție, care se ridică la circa 6.000.000 ROL.

33. Guvernul observă că cele mai multe dintre documentele justificative furnizate de partea interesată fie sunt lipsite de precizie în ceea ce privește obiectul lor, fie fac trimitere la perioade și proceduri care nu privesc cauza aflată în fața Curții.

34. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-au stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil. Pe de altă parte, Curtea reamintește că, atunci când constată o încălcare a Convenției, ea poate acorda rambursarea cheltuielilor de judecată angajate în procedurile interne, dar numai atunci când ele au fost efectuate „pentru a împiedica sau a corecta prin acestea presupusa încălcare” (*Forum Maritime împotriva României*, nr. 63.610/00 și 38.692/05, § 180, 4 octombrie 2007). Reamintind că încălcările constatate în speță se referă exclusiv la anularea prin Decizia din 31 martie 2004 a Deciziei definitive din 6 iunie 2002 a Curții de Apel București și ținând cont de elementele aflate în posesia sa și de criteriile menționate mai sus, Curtea apreciază că trebuie să îi acorde reclamantului suma de 300 EUR, pentru toate cheltuielile.

C. Dobânzi moratorii

35. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1;

3. hotărăște:

a) ca, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri conform art. 44 § 2 din Convenție, statul pârât să ia măsurile necesare pentru a îl repune pe reclamant într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat în absența anulării Deciziei definitive din 6 iunie 2002 a Curții de Apel București;

b) ca statul pârât să îi plătească reclamantului, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri conform art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care vor fi convertite în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății:

(i) 3.000 EUR (trei mii euro), plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit, cu titlu de daune morale;

(ii) 300 EUR (trei sute euro) pentru cheltuielile de judecată, plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit de către reclamant;

c) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

4. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Întocmită în limba franceză, ulterior comunicată în scris la data de 4 noiembrie 2008, în conformitate cu art. 77 paragrafele 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,
președinte

Santiago Quesada,
grefier

★

RECTIFICĂRI

La Ordinul ministrului justiției nr. 2.455/C/2008 privind redobândirea cetățeniei române de către unele persoane, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 7 octombrie 2008, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexa nr. 1, la poziția 95*, în loc de: „95. Solganov Igor, fiul lui Alexandru și Afanasieva Liubov (fiica lui Gheorghe, născut la 10.05.1925 în localitatea Tighina), născut la data de 21 iunie 1977 în localitatea Baștanca, Nicolaev, Ucraina, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Durlești, str. Tudor Vladimirescu nr. 15, ap. 55. (17.356/2003)” se va citi: „95. Solganov Igor, fiul lui Alexandru și Afanasieva Liubov (fiica lui Gheorghe, născut la 10.05.1925 în localitatea Tighina), născut la data de 21 iunie 1977 în satul Baștanka, raionul Baștanka, regiunea Nikolaev, Ucraina, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Durlești, str. Tudor Vladimirescu nr. 15, ap. 55. (17.356/2003)”.

*) A se vedea și rectificarea publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 6 ianuarie 2009.

★

La Ordinul ministrului justiției și libertăților cetățenești nr. 45/C/2009 privind acordarea cetățeniei române unor persoane, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 21 ianuarie 2009, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexă, la poziția 36, în loc de: „36. Said Salah, fiul lui Mahdi și Faeza Nouri, născut la data de 23 septembrie 1967 în localitatea Bagdad, Irak, cetățean irakian, cu domiciliul actual în Topoloveni, calea București nr. 125, bl. CC4, sc. A, ap. 8, județul Argeș. (866/2008)” se va citi: „36. Said Salah, fiul lui Mahdi și Faeza Nourie, născut la data de 23 septembrie 1967 în localitatea Bagdad, Irak, cetățean irakian, cu domiciliul actual în Topoloveni, calea București nr. 125, bl. CC4, sc. A, ap. 8, județul Argeș. (866/2008)”.

★

La Ordinul ministrului justiției și libertăților cetățenești nr. 649/C/2009 privind redobândirea cetățeniei române de către unele persoane, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 10 martie 2009, se fac următoarele rectificări (care nu aparțin Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexa nr. 1, la poziția 181, în loc de: „181. Medveșchi Eugenia, fiica lui Țîmpăi Ion (născut la 23.10.1927 în localitatea Fintînița) și Elena, născută la data de 1 ianuarie 1951 în localitatea Fintînița, județul Soroca, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Drochia, str. A. Russo nr. 32 (7.286/2003)” se va citi: „181. Medveșchi Eugenia, fiica lui Țîmpău Ion (născut la 23.10.1927 în localitatea Fintînița) și Elena, născută la data de 1 ianuarie 1951 în localitatea Fintînița, județul Soroca, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Drochia, str. A. Russo nr. 32. (7.286/2003)”;

— în anexa nr. 1, la poziția 238, în loc de: „238. Prepelită Rodica, fiica lui Solomon Mihail și Ana (născută la 25.06.1939 în localitatea Costuleni), născută la data de 13 iunie 1969 în localitatea Costuleni, județul Ungheni, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Costuleni, județul Ungheni. (16.598/2003)” se va citi: „238. Prepelită Rodica, fiica lui Goian Mihail și Solomon Ana (născută la 25.06.1939 în localitatea Costuleni), născută la data de 13 iunie 1969 în localitatea Costuleni, județul Ungheni, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Costuleni, județul Ungheni. (16.598/2003)”;

— în anexa nr. 1, la poziția 285, în loc de: „285. Șeremet Elena, fiica lui Păcuraru Gheorghe (fiul lui Ion, născut la 13.04.1922 în localitatea Vadul lui Isac, județul Cahul) și Maria, născută la data de 12 noiembrie 1972 în localitatea Vadul lui Isac, județul Cahul, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Vadul lui Isac, județul Cahul. (4.164/2006). Copii minori: Șeremet Veronica, născută la data de 1.07.1994, și Șeremet Daniela, născută la data de 1.01.2001.” se va citi: „285. Șeremet Elena, fiica lui Păcuraru Gheorghe (fiul lui Ion, născut la 13.04.1922 în localitatea Vadul lui Isac, județul Cahul) și Maria, născută la data de 12 noiembrie 1972 în localitatea Vadul lui Isac, județul Cahul, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Vadul lui Isac, județul Cahul. (4.164/2006). Copii minori: Șeremet Veronica, născută la data de 1.07.1994, și Șeremet Daniela, născută la data de 5.01.2001.”

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 430808

